

grootste deel van haar tijd eischen. Zoo moet ze zelf zorgen, dat er hout is voor het vuur; ze moet het brood bakken; de wol van de schapen spinnen; de tentzeilen weven uit het zwarte geitenhaar, dat zoo goed de felle zonnestralen absorbeert. Ze weeft uit het toebereide geiten- en kameelhaar, zoowel als uit de schapenwol, ook de dekens en de zitkleeden, de buidels en de zadeltasschen, de proviandzakken voor de reizigers, en de voerzakken voor de paarden en kameelen. En dit kan ze toch alleen nog maar gaan doen, wanneer al het andere, direct noodige werk aan kant is. Want de huisdieren wachten eerst, om naar de waterbakken gedreven te worden. Terwijl ze zich om haar verdringen, draagt ze de bekkens vol, tot de dieren zich eindelijk te goed hebben gedaan en zij ze weer teruggedrijft naar huis. Daar volgt het melken en soms het tijdroovend karnen, wanneer het gezin opnieuw van boter moet worden voorzien. Het is dan nog te doen, als het ploeg- en zaaitijd is en de mannen bezig zijn op het veld, zonder om haar hulp te vragen. Want straks, als het zaad opschiet en het onkruid met de jonge planten wedijvert op de schrale bodem, roept het wieden haar naar de akkers, waar ze met haar rug gebogen in de felle zon en haar handen steunend op de schroeiende aarde, tot de avond haar eentonig, vermoeiend werk voortzet. Eerst als de oogst, die eveneens haar volle kracht opeischt, is binnengehaald, begint opnieuw de regelmatige gang van haar dagelijksch werk in en rond de tent.

Eigenlijk mogen we hier wel zeggen: vóór de tent, want het is toch daar, waar ze zooveel mogelijk al haar bezigheden verricht. Daar zit ze niet alleen met haar handwerk neergehurkt, maar daar maalt ze ook het meel en kneedt het deeg, om het, als de ijzeren plaat boven het open vuur heet geworden is, als een roomig wit kleed over de bakplaat uit te spreiden en zoo de ronde platte brooden, die eigenlijk veeleer groote pannekoecken zijn, te bakken.

Samra weet dat er deze dagen extra veel wordt gebakken en gebraden, want er zijn reizigers gekomen. Het moeten voorname mannen zijn; Hanfi, die aan de overzij van het dal het kleinvee van zijn vader weidt, heeft haar verteld, dat ze allen op prachtige raspaarden zijn aangekomen. De vader van Chansa, haar oudere vriendin, is door de Sheik als hun gastheer aangewezen. Ze zullen het er goed hebben, want Chansa's vader is rijk en hoeft op geen bokje te zien.

Samra heeft, zoo min als de andere vrouwen, iets van hen gezien. Wel is ze langs de gasttent gegaan, maar ze heeft toen behoedzaam de wijde mouwen van haar kleed als een sluier voor haar gezicht gehouden. Ze weet best hoe het hoort, als je al bijna een huwbaar meisje bent; niemand zal iets op haar **aan** te merken hebben. Nee, gezien heeft ze de vreemdelingen niet, maar gehoord wel; daarvoor **praatten** de mannen gisteravond luid genoeg bij hun **omuitputtelijke** koffiekant. Ze zou opletten, wanneer **Hanfi met de geiten en schapen naar de drinkbakken kwam**, dan kon ze hem vragen of er bijzonder

GEBED

• OP •

PINKSTEREN

•

Door des werelds laag gegons
daal, o Heil'ge Geest, in ons.
En verlicht ons met Uw glans.
Reinig en doorgloei ons thans.

Op ons, Jongren, in dit uur,
zend Uw hoog en Heilig vuur,
dat wij elk in d' eigen taal
prijzen God, tot duizend maal.

Vind ons in dit lage perk,
komm'rend bij ons daaglijksch werk.
En beglans ons aangezicht,
Stel op ons Uw vlammend Licht —

Waar wij wachtend zitten saâm,
wek ons op in Christus' naam.
Maak ons vurig en bereid
op te gaan, ten allen tijd.

Hoont de wereld, dat wij zijn
vol van most en zoeten wijn,
maak ons boven strijd en druk
voor U onverzettelijk.

Laat ons woord door Uwe Macht,
een flambouw zijn in den nacht.
Help ons, eenzaam en tesamen,
't booze te verdrijven — Amen.

MARTIEN BEVERSLUIS.